

DEKRETY LITURGICZNE STOLICY APOSTOLSKIEJ

I

DECRETUM

AAS 56 (1964) 212

DE IEIUNIO EUCHARISTICO A SACERDOTIBUS
LITANTIBUS SERVANDUM

In Apostolica Constitutione „Christus Dominus” diei VI ianuarii anni 1953, itemque in Motu Proprio „Sacram Communionem” diei XIX martii 1957, statuta fuerunt novae normae, quibus tempus ieiunii eucharistici coartatum fuit ad tres horas quoad cibos solidos ac potus alcoholicos et ad unam horam quoad potus non alcoholicos.

In utroque documento spatio unius horae vel trium horarum computandum dicebatur *ante communionem* pro christifidelibus et *ante Missam* pro sacerdotibus celebrantibus.

Nunc autem visum est auferendum esse hoc discrimen in temporis supputatione, ita ut, etiam pro sacerdotibus litantibus, terminus ieiunii eucharistici servandi deducatur a momento communionis in Missa sumendae, et non amplius a Missae initio.

Praesens decretum ab Mm. mis Patribus Sacrae Congregationis S. Officii in Plenario Conventu Feria IV, diei 18 decembris 1963, latum, Ss. mus D. Papa Paulus VI, in Audientia Exc. mo D. no Adsesori Supremae Sacrae Congregationis die 23 eiusdem mensis et anni concessa, benigne adprobare dignatus est, atque publici iuris fieri iussit.

Datum Romae, exaedibus S. Officii, die 10 ianuarii 1964.

SEBASTIANUS MASSALA

Notarius

II

DECRETUM

AAS 56 (1964) 337—338

DE NOVA FORMULA

IN SACRAE COMMUNIONIS DISTRIBUTIONE

Quo actuosius et fructuosius fideles Missae sacrificium participant, et in ipso Communionis actu fidem in sacrosanctum Eucharistiae mysterium profiteantur, quam plurimae preces Beatissimo Patri Paulo Pp. VI exhibitae sunt, ut aptiore formula Corpus Domini nostri Iesu Christi fidelibus distribuatur.

Sanctitas porro Sua, haec vota benigne suscipiens, statuere dignata est ut in sacrae Communionis distributione, seposita praesenti formula, sacerdos dicat tantum: „Corpus Christi”, et fideles respondeant: „Amen”, et inde communicentur. Quod quidem servandum erit quoties sacra Communio distribuitur tam in Missa quam extra Missam.

Contrariis quibuslibet, etiam speciali mentione dignis, minime obstantibus*.

Ex Secretaria Sacrae Rituum Congregationis, die 25 Aprilis 1964.

ARCADIUS M. Card. LARRAONA
Praefectus

L. † S.

† HENRICUS DANTE
Archiep. Carpasien., a Secretis

III

DECRETUM

AAS 56 (1964) 337—338

DE NOVA PIA INVOCATIONE

IN LAUDEM SPIRITUS SANCTI PARACLITI

Piae invocationes in Dei, Domini nostri Iesu Christi et Beatissimae Virginis Mariae laudem, primitus in reparationem iniuriarum contra eorum sanctissima nomina exortae, decursu temporis, ob fidelium devotionem, pluribus additis supplicationibus, potius laudationis naturam induerunt. Quam ob rem, ut in hac obsecratione tota Trinitas suum laudationis et precis elogium obtineret, plures Beatissimo Patri Paulo Pp. VI adhibitae sunt preces, ut peculiaris Spiritus Sancti invocatio illic adderetur.

Santitas porro Sua, haec optata benigne excipiens, statuit ut in laudibus in blasphemiarum reparatione, quae incipiunt ab invocatione „Dio sia benedetto”, post invocationem „Benedetto Gesunel santissimo Sacramento dell'altare”, octavo loco ponatur: „Benedetto lo Spirito Santo Paraclito”.

Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Rituum Congregationis, die 25 Aprilis 1964.

ARCADIUS M. Card. LARRAONA
Praefectus

L. † S.

† HENRICUS DANTE
Archiep. Carpasien., a Secretis

U W A G I

Na przestrzeni kilku pierwszych miesięcy 1964 r., Stolica Apostolska opublikowała szereg dokumentów o doniosym znaczeniu dla życia Kościoła, wśród nich tej miary, jak Konstytucja Soborowa o św. Liturgii, Motu Proprio Papieża Pawła VI „Sacram Liturgiam”; Motu Proprio „Pastorali munus” jak również trzy, powyżej „in extenso”, zamieszczone dekrety o dużym znaczeniu praktycznym i duszpasterskim.

Ad I. Pierwszy — dotyczy postu eucharystycznego dla kapłanów celebrujących. Jest to zagadnienie wchodzące w zakres kompetencji św. Oficjum, które decyzją z dnia 10 stycznia 1964 r., zmieniło dotychczas obowiązujące normy prawne zawarte w Konstytucji „Chri-

* Ex benigna concessione Summi Pontificis Pauli Pp. VI praesens Decretum statim applicari potest; a Dominica Pentecostes ab omnibus in praxim deduci debet.

stus Dominus" z dnia 6 stycznia 1953 r. i Motu Proprio „Sacram Communiones" z dnia 19 marca 1957 r., w myśl których czas postu eucharystycznego ograniczony został do trzech godzin co do pokarmów stałych i napojów alkoholowych oraz do jednej godziny co do napojów niealkoholowych.

W obu tych dokumentach była mowa o godzinie względnie trzech godzinach czasu do momentu Komunii św. wiernych i do rozpoczęcia Mszy św. przez kapłana.

Obecnie zniesiona została ta różnica, tak że odtąd czas zachowania postu eucharystycznego, również dla kapłanów odprawiających Mszę św., liczy się do Komunii celebransza, a nie do rozpoczęcia Mszy św.

Ad II. Św. Kongregacja Obrzędów dekretem z dnia 25 kwietnia 1964 r. zarządziła zmianę dotychczasowej formuły przy udzielaniu Komunii św. wiernym, która brzmiała: *Corpus Domini nostri Jesu Christi custodiat animam tuam in vitam aeternam. Amen.*

Obecnie tak w czasie jak i poza Mszą św. kapłan udzielający Komunii św. wypowiada słowa: *Corpus Christi*, a przyjmujący Eucharystię powinien odpowiedzieć: *Amen.*

Dekret ten za specjalnym zezwoleniem Ojca św. Pawła VI obowiązuje od chwili ogłoszenia, a od Zesłania Ducha Świętego br. — miał być wszędzie wprowadzony w życie.

Już we wczesnym chrześcijaństwie rozdawanie Komunii św. połączone było z odpowiednimi słowami. Zwyczajną, a zarazem najstarszą, znaną nam, formułą przy jej udzielaniu były słowa: *Soma Christou, Corpus Christi* (Ciało Chrystusa). Miały one znaczenie wyznania wiary, dlatego przypisywano szczególą wagę do tego, by przyjmujący odpowiadał *Amen*. Rozszerzone formuły pojawiają się w późniejszych liturgiach Wschodu, jak np. w greckiej liturgii św. Marka: *Ciało święte Pana i Boga i Zbawiciela naszego Jezusa Chrystusa*. Poza tym, jeżeli to było możliwe, wymieniano imię przyjmującego — tak we Mszy bizantyjskiej i u Syryjczyków, gdzie dochodziło jeszcze życzenie: „*Na przebaczenie grzechów i na życie wieczne*”.

U Koptów podkreślony był charakter wyznania zawartego w tej formule „*To jest prawdziwe Ciało i Krew Emanuela, naszego Boga*”, na co komunikujący zawsze odpowiadał „*Amen*”, „*wierzę*”.

W liturgii frankońskiej pojawia się w VIII wieku już niedawne wyznanie „*Ciało Chrystusa*” i wymagane „*Amen*” komunikującego, lecz słowa błogosławieństwa wyrażającego życzenie, wypowiedziane wyłącznie przez kapłana.

Od tej formuły, która brzmiała: „*Ciało i Krew Pana naszego Jezusa Chrystusa niechaj strzeże cię na żywot wieczny*”, wywodziły się słowa używane do tej pory przy udzielaniu Komunii św. w liturgii rzymskiej.

Ad. III. Trzeci z kolei dekret zawiera zarządzenie św. Kongregacji Obrzędów, dotyczące nowego wezwania ku czci Ducha Św., które należy umieścić w Aktach odmawianych po wystawieniu Najśw. Sakramentu na ósmym miejscu, po wezwaniu: „*Niech będzie uwielbiony Pan Jezus w Przenajświętszym Sakramencie Ołtarza*”. Wezwanie to w języku włoskim brzmi: „*Benedetto lo Spirito Sancto Paraclito*”.